

1

*Двуглава змия на пътя.
Обувките на Мег миришат.*

ДОКАТО ПЪТУВАШ ВЪВ ВАШИНГТОН, не е неочаквано да видиш змии в човешки облик. Говорим за столицата на Щатите все пак, там са всичките големи политики.

Въпреки това се притесних, когато забелязах как във влака на спирката „Юниън“ се качва двуглава боа. Съществува се бе нагиздило с копиринен син бизнес костюм, нагъвайки тялото си в ръкавите на самото и крачолите на панталона си така, че да напомнят човешки крайници. Двете глави, които се подаваха от яката на ризата, приличаха на перископи. Движеше се с изумителна грация за нещо, което напомняше възголям тук-там вързан балон. Седна в другия край на вагона, така че да ни вижда.

Другите пътници не му обърнаха внимание. Несъмнено Мъглата изкривяваше възприятията им така, че да го виждат просто като още един пътник. Змията не правеше заплашителни движения. Дори не погледна към нас. Може би просто беше чудовище, което се прибира от работа.

Може би, но не можех да рискувам.

– Не искам да те тревожа – прошепнах на Мег.

– Шшт! – отвърна ми тя.

Мег съвестно следваше правилата да се пази тишина във влака. Откакто се бяхме качили, тя ми шъткаше всеки път, щом отворех уста, кихвах или се прокашлях.

– Има чудовище – настоях аз.

Тя вдигна очи от безплатното списание „Амтрак“ и повдигна вежда над поръсената с кристалчета рамка на очилата си, оформени като котешки очи.

– Къде бе?

Посочих с брадичка към създаването. То гледаше разсеяно през прозореца с лявата си глава, когато влакът потегли. Дясната пиеше с раздвоен език от бутилка вода, поставена в гънката, която трябваше да мине за ръката му.

– Това е амфисбена – прошепнах аз и после преведох, – змия с глава и в двата си края.

Мег се намръщи, а после сви рамене, с което явно искаше да каже, че намира чудовището за миролюбиво. После се върна към списанието си. Сподавих порива да споря с нея, най-вече защото не желях да ми шътка повече. Не можех обаче да я обвинявам, че иска малко спокойствие. Миналата седмица трябваше да се бием със стадо диви кентаври в Канзас, дух на глада в Спрингфилд, щата Мисури (дори не можах да си направя селфи с местната забележителност), и да се надбягваме с два сини дракона в Кентъки, които ни накараха да обикаляме пистата „Чърчил Даунс“. След всичко това двуглавата змия в костюм не изглеждаше особено притеснителна, а и за момента не ни безпокоеше.

Опитах да се отпусна. Мег зарови лице в списанието, погълната от статия за градинарство в градски условия. Младата ми спътница бе пораснала в месеците, откакто се запознахме, но още бе достатъчно невръстна, че да опречервените си маратонки в седалката пред себе си. Удобно за нея, но за мен и останалите пътници не толкова. Мег не бе сменяла обувките си от състезанието с драконите насам, поради което те изглеждаха и ухаеха като задницата на кон. Поне бе сменила парцаливата си зелена рокля от „Долар Дженеръл“ със зелена риза с надпис VNICORNES IMPERANT, която си бе купила от магазина за сувенири

в лагера „Юпитер“. С прическата на паж, която започваше да се разваля от липсата на поддръжка, и яркочервена пъпка на брадичката вече не приличаше на хлапе от детската градина, а почти на момиче – шестокласничка, на която ѝ предстои адът, наречен пубертет.

Не споделих това наблюдение с Мег. От една страна, защото и аз имах пъпки, от друга, понеже Мег буквално можеше да ми заповяда да скоча от прозореца и аз нямаше да имам никакъв друг избор, освен да се подчиня.

Влакът минаваше през предградията на Вашингтон. Следобедното слънце проблясваше между сградите като лампа на стар филмов проектор. Беше хубава част от деня. По това време един бог на Слънцето приключваше работата и се отправяше към старата конюшня, където да остави каляската си, а после да се върне в двореца с бокал нектар, дузина влюбени нимфи и нов сезон от поредицата „Истинската богиня на Олимп“, който да изгледа наведнъж. Не и за мен обаче. Аз получавах скърцаща седалка във влака на „Амтрак“ и часове наред, през които да надушвам миризливите обуца на Мег.

Амфисбената в другия край на вагона не предприемаше нищо заплашително... освен ако пиенето на вода от бутилка, която не може да се рециклира, не се броеше за такова.

Защо тогава обаче косъмчетата на врата ми бяха настръхнали?

Не можех да успокоя дишането си. Чувствах се като в капан на седалката до прозореца. Може би просто се притеснявах за това, което ни чака в Ню Йорк. След шест месеца в това жалко човешко тяло бях стигнал до края на играта. Двамата с Мег бяхме обиколили Щатите, освободихме древните оракули, победихме легиони чудовища и преживяхме ужасите на американския обществен транспорт. Накрая, след множество трагедии, триумфирахме срещу двама от злите императори на Триумвирата, Комод и Калигула,

които победихме в лагер „Юпитер“. Най-лошото обаче първа предстоеше. Връщяхме се там, откъдето бяха започнали проблемите ни – Манхатън, базата на Нерон Клавдий Цезар, жестокия пастрок на Мег и най-малко любим мой свирач на арфа. Дори ако някак успеехме да го победим, ни очакваше още по-голяма заплаха – най-старият ми враг Питон, отседнал в светилището на Делфийския оракул като в стая на евтин хотел. Следващите няколко дни или щях да побежда враговете си и отново да се превърна в бога Аполон (ако татко Зевс позволеше), или щях да загина. По един или друг начин с Лестър Пападопулос щеше да бъде свършено. Затова не бе чудно, че бях изнервен.

Опитах да се съсредоточа върху красивия залез. Да не мисля за списъка си с невъзможни неща за правене или за двуглавата змия. Стигнахме до Филадельфия, без да изпадна в нервна криза. Но когато минахме гара „Улица 30“ ми станаха ясни две неща:

1. Амфисбената не слизаше от влака, което вероятно означаваше, че не е обикновен пътник.
2. Радарът ми за опасности надуваше алармата си по-силно отвсякога.

Чувствах, че ме преследват. Усещах как ме лаят мравки, както когато си играехме на криеница с Артемида и ловджийките ѝ в гората точно преди да изскочат от храстите и да ме надупчат със стрели. Това беше от периода, когато със сестра ми бяхме по-млади богове и още можехме да се наслаждаваме на такива простички удоволствия.

Рискувах и погледнах към амфисбената. Едва не подскочих на място. Съществуването ме гледеше с немигащи жълти очи... които май започваха да блестят.

О, не, само не това! Блестящите очи никога не бяха добър знак.

- Трябва да изляза – казах на Мег.
- Шшт!

– Но това същество... Трябва да проверя какво прави. Очите му блестят!

– Не блестят, а са лъскави – загледа се Мег към г-н Змийски. – А и той просто си седи там.

– Седи си там подозрително!

– Шшт! – обади се пътникът зад нас.

Мег повдигна вежда към мен, сякаш за да ми каже „Казах ти“. Посочих ѝ пътеката и се нацупих. Тя завъртя очи, разви се от позицията на лежаща в хамак, която бе заела, и ме пусна.

– Не започвай битка – заповяда кротко.

Страхотно! Сега трябваше да изчакам чудовището да ме нападне, преди да мога да се защитя.

Заставах на пътеката и зачаках кръвта да се върне в тръпналите ми крака. Който е измислил човешката кръвоносна система, си е оставил ръцете. Амфисбената не мръдна. Очите му оставаха втренчени в мен. Изглеждаше сякаш е изпаднал в транс. Може би събираше енергия за мощна атака. Амфисбените така ли правят? Претърсих паметта си за факти относно това същество, но не си спомних почти нищо. Римският автор Плиний твърдеше, че да носиш живо бебе амфисбена около врата си подsigурява успешна бременност, което не ми помагаше. Да носиш кожата му пък те правеше привлекателен. По-добре, но пак не помагаше. Главите му можеха да плюят отрова... Аха! Това е! Чудовището се готвеше за двойна отровна хръчка във вагона! Какво можех да направя? Въпреки редките си приливи на божествена сила и умение не можех да разчитам на тях, когато ми трябваша. През по-голямата част от времето си оставах жалко седемнайсетгодишно момче. Можех да си взема лъка и колчана от багажа над нас. Щеше да е хубаво да съм въоръжен, но пък така щях да предам враждебните си намерения и Мег щеше да ме скастри, задето преигравам. И, Мег, извинявай, ама тия очи са блестящи, а не просто

лъскави. Да си бях взел по-малко оръжие, например кинжал, скрит в раницата. Защо не бях бог на кинжалите?

Реших да тръгна по пътеката, все едно отивам до тоалетната. Ако амфисбената нападнеше, щях да изпищя. Тогава се надявах Мег да хвърли списанието и да дойде да ме спаси. Поне щях да съм ускорил конфронтацията. Ако змията не мръднеше, тогава значи наистина може би беше безобидна. В такъв случай наистина щях да отида до тоалетната, защото имах нужда от това.

Олюях се на изтръпналите си крака, което развали опита ми да изглеждам спокоен. Замислих се дали да не си подсвирквам, но после се сетих, че във вагона трябва да се пази тишина. Приблжих на четири реда от чудовището. Сърцето ми бясно затупка. Очите му определено блестяха и ме следяха. Седеше абсолютно неподвижно, неестествено дори за влечуго. Два реда. Челюстта ми затрепери, лицето ми се изпоти. Вече нямаше как да изглеждам спокоен. Костюмът на амфисбената беше ушит като по поръчка и видимо скъп. Вероятно като гигантска змия той не можеше просто да отиде и да си купи дрехи от магазина. Лъщящата му кожа бе покрита с петна като диаманти и нямаше да му спечели фенове в сайтовете за запознанства, освен сред любителите на големите змии.

Мислех, че съм готов за амфисбената, но бърках. Съществуването се стрелна с невероятна скорост и ме хвана през кръста с извивката, която бе на мястото на фалшивата му лява ръка. Бях твърде изненадан дори за да извикам. Ако искаше да ме убие, вече щях да съм мъртъв. Вместо това то просто затегна хватката си, за да ме спре, и се вкопчи в мен като удавник за сламка. Говореше ниско и гърлено, така че съскането му отекна в костите ми:

*Синът на Хадес, на мъртвите царят,
на бегълците в пещерите е другарят.*

*Дързост ще ви покаже тайния път до трона,
ала животът ви зависи от слугата на Нерона.*

Змията ме пусна така рязко, както ме бе ѝ грабнала. Мускулите се отпуснаха по тялото ѝ, все едно е сварена. Изправи се, изпъна шии, докато носовете ѝ не се опряха в моя. Блясъкът напусна погледа ѝ.

– Какво... – продума лявата глава и погледна към дясната.

– Как? – Дясната глава изглеждаше също толкова озадачена.

– Кой... – погледна ме после лявата глава, – я чакай. Да не съм изпуснал спирката в Балтимор? Жена ми ще ме убие!

Бях твърде шокиран, за да отговоря. Тези редове, които произнесе... разпознах поетичния стил. Амфисбената току-що бе изрекла пророчество. Осъзнах, че чудовището може да е обикновен пътник, обсебен от Мойрите, само защото...

Ама, разбира се! Защото беше змия! От древни времена змиите получаваха мъдростта на земята, защото живеяха в дупките ѝ. Една гигантска змия бе особено уязвима за гласовете на оракула. Трябваше ли да му се извиня за неудобството? Да му дам бакшиш? И ако не той бе заплахата, активирала радара ми, какво? Бях спасен от странен разговор, а амфисбената от жена си, когато две стрели от арбалет прелетяха отнякъде и я убиха на място, като забиха двете нещастни глави за стената.

Изпицях. Няколко пътници ми изшъткаха. Амфисбената се разпадна на жълт прах и не остави нищо след себе си, освен добре ушития костюм. Вдигнах бавно ръце и се обърнах внимателно, все едно съм стъпил върху противопехотна мина.

Очаквах още една стрела да пронизе сърцето ми. Нямаше начин да избегна атака на някого с толкова точен мер-

ник. Надеждата ми бе да изглеждам безобиден. В това поне ме биваше.

В другия край на вагона стояха двама огромни мъжаги. Единият беше герман, ако съдех по брадата, чорлавата коса, кожената броня и имперските златни нагръдник и наколенници. Не го познах кой е, но бях видял твърде много от народа му наскоро. Нямах съмнения за кого работи. Хората на Нерон ни бяха намерили. Мег седеше на мястото си, стиснала златните си оръжия, но германът бе опрял тежък двуръчен меч до врата ѝ, за да стои мирна.

Спътникът му бе стрелецът. Това бе жена, дори по-голяма и по-тежка от него. Носеше униформа на кондуктор от „Амтрак“, която не заблуждаваше никого, освен, очевидно, смъртните във влака, които дори не поглеждаха към ново-дошлите. Под шапката на кондуктор скалпът ѝ бе обръснат от двете страни, оставяйки лъскава кафява грива по средата, която се накъдряше над раменете ѝ и се събираше в плитка. Ризата ѝ с къс ръкав беше така опъната от яките рамене, че пагоните и табелката с името ѝ сякаш всеки момент щяха да паднат. Ръцете ѝ бяха покрити с пресичащи се кръгли татуировки, а около врата си носеше дебел златен нашийник. Отдавна не бях виждал такава яка. Тази жена беше гал! Когато осъзнах това, кръвта ми замръзна във вените. В старите времена на Римската република галите се считаха за по-страшни дори от германите. Тя вече бе презаредила двойния си арбалет и сега го насочи към главата ми. От колана ѝ висяха още много оръжия – гладиус, боздуган и кинжал. Да, имаше кинжал. Без да ме изпуска от поглед, тя направи движение с брадичката си към рамото, универсалния знак за „Идвай тук или ще те застрелям“. Изчислих шансовете си да хукна по пътеката и да нападна враговете си, преди да убият Мег или мен. Нула. После и тези да се скатая, треперещ, докато Мег ги убие. Малко по-добре, но пак слабо.

Приблжих по пътеката. Коленете ми трепереха. Смъртните пътници се мръщеха, когато минавах покрай тях. Предположих, че са сметнали вика ми за смущение, недостойно за тихия вагон и предизвикало гнева на кондуктора. Това, че кондукторът носеше арбалет и току-що бе убил двуглав пътник, явно го бяха пропуснали. Стигнах до реда си и погледнах към Мег, отчасти за да съм сигурен, че е добре, отчасти понеже ми беше любопитно защо не е нападнала. Обикновено мечът, опрян в гърлото, не бе достатъчен, за да я спре. Тя обаче гледаше шокирана към галската жена.

– Лугуселва?!

Жената кимна отсечено, което ми разкри два ужасни факта:

Първо, Мег я познаваше.

Второ, казваше се Лугуселва.

Когато погледна към Мег, свирепостта в очите ѝ леко намаля. От „ще избия всички“ до „ще ви избия след малко“.

– Да, фиданке! – каза жената. – А сега свали оръжията, преди Гюнтер да ти отсече главата!